

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. Ζ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Φ Τ Λ Δ Ο Ν Ε Β Δ Ο Μ Α Δ Ι Α Ι Ο Ν
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Γ. ΣΠ. ΜΑΚΡΗΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ (ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ)

(Εὐαγγέλ. κατὰ Ματθαίου
Κεφ. ΙΖ'. 1—9.)

Ἀγαπητοὶ χριστιανοί,

Μγάλη καὶ χαρμόσυνος ἀνέτειλε σήμερον εἰς πάντα τὸν ὀρθόδοξον κόσμον ἡ εορτὴ τῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Μεταμορφώσεως — εορτὴ ἐνδυναμούσα εἰς τὸν μέγαν τῆς ἀρετῆς ἀγῶνα τὴν τοῦ εὐσεβοῦς ψυχῆν· εορτὴ ἀναπτεροῦσα τὰς ἐλπίδας τῆς εἰς τὰ κύματα τοῦ καθ' ἡμέραν βίου καὶ τὸν σάλον τῶν κοινωνικῶν περιστάσεων κλυδωνιζομένης καὶ κυμαινομένης ἀγαθῆς καρδίας — εορτὴ ἀνουψοῦσα τὰς διανοίας ἡμῶν ἄνω τῶν ψευδῶν καὶ ματαίων τοῦ κόσμου, ἄνω τῆς τύφης καὶ τοῦ θορύβου χυδαίας φιλαυτίας καὶ φιλαρεστίας, κενῆς ἐπιδείξεως καὶ φιλοδοξίας· ἄνω, ἄνω, πολὺ ὑψηλότερον, εἰς τὴν ἀληθῆ δόξαν τῆς ἀρετῆς, εἰς τὴν γνησίαν τῆς ἀγιότητος λάμψιν — εορτὴ τέλος τρανῶς ἀνακηρύττουσα τὴν θεότητα τοῦ Μονογενοῦς Λόγου καὶ ἀναδεικνύουσα, ἂν καὶ ἀμυδρὰν, ἱκανὴν ὅμως τὴν μεγάλην καὶ ὑπερκόσμιον αὐτοῦ δόξαν.

Ἐν ᾧ λοιπὸν ἀπὸ μυρίων κωδωνοστασιῶν ἢ κατανοκτικῆ τῶν κωδῶνων φωνῆ καλεῖ τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν τοιαύτην εορτήν, ἐνῶ γλυκεῖαι καὶ ἱεραὶ ψαλμοῦσαι ἀντηχοῦσιν εἰς μυριάδας ὑψηλῶν τῶν ἐκκλησιῶν θύλων, ἐν ᾧ ἑκατομύρια καρδιῶν, ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου αὐτοκράτορος καὶ μονάρχου μέχρι καὶ τοῦ πτωχοῦ τῆς καλύβης, κλίνουσι τὸ γόνυ ταπεινούμενοι μέχρι τῆς κόνεως πρὸ Ἐκεινου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου κάμπτουσι πάντα τὰ ἐπουράνια καὶ τὰ καταχθόνια, ἃς λησμονήσωμεν καὶ ἡμεῖς πρὸς στιγμὴν τοὺς κοσμικοὺς δεσμοὺς, εἰ ὅποιοι μᾶς σύρουσι πρὸς τὴν γῆν, καὶ, ἀναβαίνοντες διὰ τοῦ πνεύματος εἰς τὸ θαυμάριον ὄρος τῆς μεγυλοπρεπείας, ἃς κατοπτρεύσωμεν ἐκεῖ τὴν μυστικὴν καὶ αἰγλήσαν δόξαν τοῦ Μονογενοῦς Λόγου, τὴν ἀποκαλυπτομένην διὰ τοῦ ὑπερφουῶς θαύματος τῆς Μεταμορφώσεως.

Α'.

Ἡ μεγαλύτερα δόξα, ἀγαπητοί, τὴν ὁποῖαν περιβάλλεται ὁ Θεάνθρωπος Λυτρωτῆς καὶ ἡ τις θαυμασίως ἀποκαλύπτεται εἰς ἡμᾶς εἰς τὸ θαῦμα τῆς Μεταμορφώσεως εἶναι, ὅτι οὗτος μαρτυρεῖται παρὰ τοῦ Οὐρανοῦ Πατρός «Υἱὸς αὐτοῦ ἀγαπητός». «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα» (Ματθ. ΙΖ', 5) Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ὑψιπέτης τῆς θεολογίας ἀετός, ὁ ἐπιστήθιος τοῦ Σωτῆρος μαθητῆς, ὁ ἡγαπημένος Ἰωάννης, ὁμιλῶν περὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς δόξης τοῦ Μονογενοῦς Λόγου συγκεφαλαιῶ ταύτης ὀλόκληρον τὸ μέγεθος καὶ ὕψος εἰς τούτους τοὺς γλυκυτάτους καὶ ἀφελεστάτους λόγους: «Καὶ ἐθαύμασα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς Μονογενοῦς παρὰ Πατρός» (Ἰωάν. Α' 14). Παρομοίως ἐκφράζεται καὶ ὁ θερμότητος ζωτικῆς μεταξὺ τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου, ὁ θεῖος Πέτρος. «Ὁ ὁμοιωσμένοι μοῖθος ἐξακολουθήσαντες — λέγει — ἐγνωρίσαμεν ἡμῖν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναμιν καὶ παρουσίαν, ἅλλ' ἐπόπτει γενηθέντες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος. Ἀπὸν γὰρ παρὰ Θεοῦ Πατρὸς τιμὴν καὶ δόξαν, φωνῆς ἐνεχθείσης αὐτῷ τοιαύδε ὑπὸ τῆς μεγυλοπρεποῦς δόξης: Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, εἰς ὃν ἐγὼ εὐδόκησα. Καὶ ταύτην τὴν φωνὴν ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐξ οὐρανοῦ ἐνεχθείσαν, σὺν αὐτῷ ὄντες ἐν τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ» (Β'. Καθολ. ἐπιστολ. Πέτρ. α' 16—18).

Ἡ δόξα αὕτη ἡ μεγαλύτερα τοῦ Θεοανθρώπου ἢ ἀποκαλυπτομένη εἰς τὸ ὑπερφουῶς θαῦμα τῆς Μεταμορφώσεως, αὕτη εἶναι ἡ ἐπίσης ἀναλάμπουσα καὶ ἀνάπασαν σελίδα τοῦ Εὐαγγελίου, ἐν ᾧ τρανῶς μαρτυρεῖται ὁ Ἰησοῦς ὅτι εἶναι «ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ ἀγαπητός».

Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Μονογενὴς τοῦ Θεοῦ Λόγος, εἶναι ὁ Συνάναρχος Υἱὸς τοῦ Ἀνάρχου Πατρός, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ἅπασα ἡ εὐδοκία αὐτοῦ, ἅπασα ἡ εὐαρέσκεια, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐπαναπαύεται ἅπασα ἡ ἀγάπη τοῦ Πατρός, ἅπαν δηλονότι τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Μαρτυρεῖ τούτο ἄνωθεν ἐκ τῆς φωτεινῆς νεφέλης αὐτός ὁ οὐράνιος Γεννήτωρ. Μαρτυροῦσι

τούτο ἐπὶ τῆς γῆς αὐτοὶ οἱ ἀπόπται τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος, οἱ αὐτήκοοι τῆς ἄνωθεν ἐνεχθείσης αὐτῷ φωνῆς. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἄπιστος ἰστάμενος ἐνώπιον τοῦ σταυρωθέντος Ἰησοῦ, λησμονῶν τρόπον τινὰ τὴν ἀπιστίαν του, τὸ ὁμολογεῖ. «Ἡ θεότης σου — ἀναφωνεῖ — εἰ αἰ στερεά. Μεταξὺ σου καὶ τοῦ Θεοῦ δὲν ὑπάρχει πλέον διάκρισις». Καὶ ἐὰν τῶν ἰδίων χειρῶν, οἷων ἐκτίσει τὸ δημιουργημά τῆς ἀπιστίας του ἐπὶ τῆς ἄμμου, τὸ κατεδαφίζει καὶ καὶ τὸ κατερειπώνει (1).

Ναί, ἀδελφοί· ὁ Ἰησοῦς μαρτυρεῖται, ὅτι εἶναι τῷ ὄντι ὁ Μονογενὴς τοῦ Πατρὸς Λόγος, ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ ἢ δημιουργήσασα τὸν κόσμον. «Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν, ὃ γέγονεν» (Ἰωάν. Α' 3) Ὁ Ἰησοῦς μαρτυρεῖται, ὅτι εἶναι ἡ παντοδύναμος Δύναμις τοῦ Πατρὸς εἰς τὴν ὁποῖαν ὑπακούουσι πᾶσαι αἱ δυνάμεις, ἡ Δύναμις τῆς ὁποίας τὰ θαυμάσια ἔργα ὅτε ἐν σαρκὶ ἐφάνη ἐπὶ τῆς γῆς θαυμάζοντες οἱ ἄνθρωποι ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους. Ποταπὸς ἐστὶν οὗτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ; «Καὶ προσερχόμενοι προσεκύοντες αὐτὸν ἀνακράζοντες Ἀληθὸς Θεοῦ Υἱὸς εἶ!» (Ματθ. Η'. 27, ΙΔ' 33). Ὁ Ἰησοῦς τέλος μαρτυρεῖται, ὅτι εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ ἀγαπητός, ὁ μόνος τελείως ἐκπληρώσας τὸ θεῖον τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ θέλημα, ὁ μόνος ἠθικῶς τέλειος, ὁ μόνος Ἅγιος. «Εἷς Ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρός».

«Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀγαπητός» καὶ Μονογενής, τούτο εἶναι τὸ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ὅπερ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὁ Θεὸς Πατὴρ πρὸ καταβολῆς κόσμου, εἰπὼν: «Υἱὸς μου εἶ σύ· ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε» (Ψαλμ. 81, 7, Ἑβρ. α' 4, 5). Καὶ περὶ τοῦ ὀνόματος τούτου λαλεῖ ὁ οὐρανοδόμων Ἀπόστολος ὅταν λέγῃ: «Καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται» (Φιλιπ. 2, 10, 11). Ἴδου ἡ μεγαλύτερα δόξα τοῦ Θεοανθρώπου.

(1) Βίος τοῦ Ἰησοῦ ὑπὸ Ρενάν. σελ. 440.